

Arrest

nr. 115 052 van 4 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 augustus 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 augustus 2013 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven."

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. *In casu* werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt de verzoekende partij een schending op van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van artikel 41 van het EU Handvest Grondrechten van de Europese Unie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"Eerste Middel. Schending artikel 13 EVRM Schending artikel 3 EVRM.

11.1.1. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd door de verwerende partij gebaseerd op de volgende reden: (...). Verzoekende partij betwist niet dat haar asielprocedure negatief werd afgesloten, noch dat Uw Raad meent dat de toen bestreden asielbeslissing in casu artikel 3 EVRM niet schendt. De Raad heeft in dit verband echter enkel een oordeel gevormd over de asielmotieven van verzoekende partij ten aanzien van Afghanistan, niet meer en niet minder.

11.1.2. Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kan opwerpen om haar uitwijzing tegen te gaan. Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten haar zullen uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd. Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten. Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een terugdrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door Uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke terugdrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij

van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit terugdrijvingsbevel. Het Europees Hof oordeelde echter anders: (...) (randnummer 99) Hoewel de situatie in casu niet identiek is (het betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten en de asielpcedure is reeds afgesloten), is ze wel degelijk vergelijkbaar. Het zal Uw Raad wellicht niet verbazen dat verzoekende partij volhardt in haar asielmotieven en alles binnen haar mogelijkheden zal doen om -met nieuwe documenten- verwerende partij hier alsnog van te overtuigen. Een vrijwillige terugkeer ligt dus absoluut niet voor de hand. Verwerende partij kan zich echter tevens op dit bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen. Hoe een dergelijke gedwongen uitwijzing zal plaatsvinden en of dit wel degelijk naar Afghanistan zal zijn (het enige land wat in het kader van de asielpcedure op schendingen van artikel 3 EVRM werd onderzocht) is verzoekende partij nog niet duidelijk. Bovendien werd tijdens de asielpcedure geen geloof gehecht aan de Afgaanse nationaliteit van verzoekende partij. Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten teneinde een eventuele schending van artikel 3 EVRM te voorkomen. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst. Mutatis mutandis meent verzoekende partij dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt. Uw Raad is misschien de mening toegedaan dat verzoekende partij de schending van artikel 3 EVRM niet genoeg concretiseert. Hoe kan verzoekende partij echter deze concretiseren wanneer de bestemming van de gedwongen terugkeer nog onbekend is? Het probleem is nu net dat, wanneer de bestemming wel concreet is en verzoekende partij wel haar grief in de zin van artikel 3 EVRM zou kunnen concretiseren, dit bevel reeds definitief zou kunnen zijn en dus de legitimatie voor deze schending zou vormen, zonder dat verzoekende partij nog enig rechtsmiddel voorhanden heeft. Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijk bevel pas verzoekenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in haar bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

11.1.3. Wat betreft het aan te tonen van belang, geldt in vreemdelingenzaken de rechtspraak inzake een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten. Wanneer vroeger reeds een bevel betekend geweest is, kan tegen een later bevel vaak geen beroep ingesteld worden wegens gebrek aan belang (RvV 10255). Hetzelfde geldt wanneer een bestuur (meestal de DVZ) een beslissing neemt in het kader van een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van zo'n beslissing kan dus geen voordeel opleveren aangezien het bestuur niets anders vermag dan opnieuw dezelfde beslissing te nemen. (RvV 8 oktober 2007, nr. 2.383; RvV 19 oktober 2007, nr. 2.781; RvV 21 oktober 2007, nrs. 2.851 en 2.852; RvV 12 november 2007, nr. 3.579; RvV 20 november 2007, nrs. 3.815 en 3.817; RvV 8 april 2008, nr. 9.592; RvV 16 april 2008, nrs. 10.056 en 10.065; RvV 22 april 2008, nr. 10.282' RvV 3 juli 2008, nrs. 13.638, 13.656 en 13.659). Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat zij de bestreden beslissing nam in het kader van een gebonden bevoegdheid en dat verzoekende partij, ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van Uw Raad, het nodige belang zou ontberen bij huidig verhaal. Uw Raad stelde immers, ondanks de gebonden bevoegdheid waarover een bestuur beschikt, kan de verzoekende partij toch een belang hebben bij het bestrijden van een rechtshandeling indien aan deze rechtshandeling een onwettigheid kleeft of wanneer zij het internationaal verdragsrecht schendt (RvV 21 april 2008, nr. 10.251). Artikel 13 EVRM is uiteraard internationaal verdragsrecht en dus kan verwerende partij niet stellen dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij onderhavig verhaal. Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze te schorsen en nietig te verklaren."

3.1.2. Verzoeker betoogt dat hij momenteel niet weet waarheen hij zal worden uitgewezen en dat hij de bestreden beslissing dient aan te vechten om in de toekomst eventueel nog een rechtsmiddel te hebben tegen zijn uitwijzing. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing niet, noch dat "haar asielpcedure negatief werd afgesloten". Voorts komt verzoekers stelling er op neer dat elk bevel om het grondgebied te verlaten, dat aan een vreemdeling wordt betekend, moet worden gemotiveerd in het kader van een gedwongen uitwijzing.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van de artikelen 7 en 74 van de vreemdelingenwet, waarbij werd vastgesteld dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft en geen officiële verblijfplaats heeft in België, waardoor het risico op onderduiken bestaat. Op grond van deze vaststellingen werd beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod te geven. Er werd ook beslist tot vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing maakt echter niet het voorwerp uit van onderhavig beroep, nu de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft.

Verzoeker voert in zijn eerste middel een schending aan van artikel 3 van het EVRM, doch werpt op dat deze schending niet kan geconcretiseerd worden, doordat de bestemming van gedwongen terugkeer nog onbekend zou zijn.

Daargelaten of verzoeker in zulk geval een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk kan maken, behoort hij, gelet op het feit dat hij zelf verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, te weten dat een gedwongen repatriëring in beginsel zal gebeuren naar Afghanistan.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; Europees Hof voor de Rechten van de Mens 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Beweringen en hypothetische beschouwingen volstaan op zich niet om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 van het EVRM, en *in casu* maakt de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat de verzoekende partij geen ernstige schending van artikel 3 van het EVRM aantoonde.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

"H.2. Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01)

11.2.1. Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

11.2.2. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...)

11.2.3. Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt uhet recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht töt de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen. De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw).

11.2.4. Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

3.2.2. Waar verzoeker betoogt dat de hoorplicht zou zijn geschonden door de bestreden beslissing, verwijst de Raad naar een recent arrest van het Europees Hof van Justitie (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Overweging 44 van voormeld prejudicieel arrest luidt als volgt: “Wanneer de nationale rechter zich geplaagd ziet voor een beweerde schending van het recht om te worden gehoord tijdens een administratieve procedure voor de vaststelling van een besluit tot verlenging van een bewaring in de zin van artikel 15, lid 6, van richtlijn 2008/115, dient zijn toetsing dus in te houden dat hij aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaat of de procedurele onregelmatigheden aan degenen die deze aanvoeren, ook daadwerkelijk de mogelijkheid hebben ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze administratieve procedure een andere afloop had kunnen hebben.”

In casu is de Raad van oordeel dat “de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval” er niet op wijzen dat verzoekers aangevoerde schending van de hoorplicht gegrond is.

Verzoeker laat na aan te tonen dat de afwezigheid van een gehoor bij het nemen van de bestreden beslissing hem “daadwerkelijk de mogelijkheid heeft ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze administratieve procedure een andere afloop had kunnen hebben”.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan:

“ii.3. Derde Middel (Met betrekking tot het inreisverbod). Schending van de materiële motiveringsplicht Schending van artikel 2 van de Vreemdelingenwet, iuncto artikel 3, eerste lid, 9° van de Vreemdelingenwet. Schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

11.3.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit. Cf. daaromtrent DE STAERCKE: (...). (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst. Brugge Vandenbroeke 2002, randnummer. 19)

11.3.2. In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt, omdat zij ten onrechte stelt dat het weinig waarschijnlijk is dat zij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd werd.

11.3.3. De thans bestreden beslissing houdt tevens een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden. Een dergelijke bestreden beslissing, die kennelijk afbreuk doet aan meerdere beginselen, wettelijke bepalingen en grondrechten, mag minstens verwacht worden in een deugdelijke en grondige motivering te voorzien. Dit is in casu niet het geval. De bestreden beslissing wordt geenszins ondersteund door feitelijke en juridisch draagkrachtige motieven, kwam onzorgvuldig en onredelijk tót stand, en schendt het rechtszekerheidsbeginsel.

11.3.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij. Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen. Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen. De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is dan ook verkeerd. De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan'. Waarom direct gekozen wordt voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Omtrent het inreisverbod dient dan - strikt genomen - eigenlijk een schending van de formele motiveringsplicht te worden aangenomen. Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een recent arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012: (...)

11.3.5. Het is onzorgvuldig en niet redelijk dat verwerende partij zonder enig onderzoek/motivering verzoekende partij onderwerpt aan een inreisverbod van een maximale termijn van drie jaar.

11.3.6. De gehele thans bestreden beslissing is onherroepelijk gevestigd.”

3.3.2. Verzoeker betoogt dat ten onrechte werd geoordeeld dat hij geen gevolg zal geven aan het betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker meent verder dat de bestreden beslissing onvoldoende werd gemotiveerd, nu niet werd aangeduid waarom *“direct gekozen wordt voor de maximale termijn”* bij het opleggen van een inreisverbod. Voorts betoogt verzoeker dat door het loutere verwijzen naar de wettelijke mogelijkheid van het opleggen van een inreisverbod, er geenszins wordt verduidelijkt waarom de gemachtigde meent een dergelijke maatregel te moeten nemen.

De bestreden beslissing steunt op de artikelen 7 en 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet.

Vooreerst wordt vastgesteld dat verzoeker nalaat uiteen te zetten in welke mate *“artikel 3, eerste lid, 9° van de Vreemdelingenwet”* is geschonden.

Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In de bestreden beslissing wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van artikel 74/11, § 1, 2° van de vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat niet werd voldaan aan de terugkeerverplichting. Dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerder verwijderingsbeslissingen wordt daarbij uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissing, waarin wordt gewezen op volgende elementen: verzoeker verblijft zonder geldig visum op het Schengengrondgebied, verzoeker laat bijgevolg na de geldende reglementeringen na te leven, verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan een eerder op 12 juli 2013 betekend bevel om het grondgebied te verlaten en verzoeker werd meermaals en uitgebreid geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheden ter ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Zowel het inreisverbod als het gevaar voor onderduiken werden op omstandige wijze toegelicht. Er wordt door de gemachtigde afdoende gemotiveerd waarom een dergelijke maatregel noodzakelijk geacht wordt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod *in casu* afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat *“niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”* hetgeen betekent dat verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing onredelijk of onzorgvuldig zou zijn genomen.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC